

Recensie

THEATER

ALLE DAGEN

Alle Dagen door Richard Groenendijk, regie: Wimie Wilhelm, Oude Luxor Rotterdam 28 november.

Tournee tot eind maart. richardgroenendijk.nl

Richard Groenendijk

Foto Roy Beusker

De concentratie en de lijn van het verhaal blijven gedurende de voorstelling mooi intact. Groenendijks grappen zijn van hoog niveau. De liedjes die hij vertolkt ontrouwen.

Knopen doorhakken. Niet dat gemuis en twijfelend getut, maar een beslissing nemen die staat als een huis. Zoals Maria Callas, die haar hart domweg liet stoppen toen Aristoteles Onassis haar had ingeruild voor Jacqueline Kennedy.

Of misschien zelfs als Lange Frans die verdwaald was geraakt in de cast van de musical *Herinnert u zich deze nog?*, en gewoon vlak voor de première uit de productie stapte.

Richard Groenendijk, die Antonie Kamerling verving (die ook al een knoop doorhakte), kwam wel zijn verplichtingen na in die musical over Radio Veronica, die door de spelers al snel werd omgedoopt tot *Vergeet u deze alstublieft!* Hij was een paar maanden diep ongelukkig, maar hij heeft er wel een hilarisch verhaal aan overgehouden voor zijn nieuwe solo *Alle Dagen*.

Richard Groenendijk loopt tegen de 40. Tijd voor de onvermijdelijke terugblik om vervolgens aan de tweede helft te beginnen. 'Alles valt keurig in elkaar', stelt hij tevreden vast. Om er grimlachend aan toe te voegen: 'Als een kaartenhuisje.'

Wijze opmerkingen van oma over angst dwarrelen door zijn hoofd en het blijft maar bonken dat hij op de juiste momenten geen knopen heeft durven doorhakken. Hoe heeft hij zich in godsnaam laten strikken voor een gratis optreden voor de jubilerende gymnastiekvereniging in Oude-Tonge? Waarom is hij in het liefdeloze spel meegegaan, 'tot je knieën in de hiv'. Maar vooral: hoe komt het toch dat hij nog steeds alleen is. Met het stoere 'verkering is permanente visite' komt hij er niet.

Groenendijk draait al een tijdje mee. Talent zat. Sterker nog, hij staat op het podium als een vorst die geen tegenspraak duldt. Hij beheerst het taalinventieve Rotterdamse schelden tot in de perfectie en knalt er per minuut zeker drie grappen uit. Maar daarin schuilt ook een gevaar. In het verleden gleed de goedgebekte Groenendijk nog wel eens door naar gemakzucht. Hij redde het tenslotte toch wel in elke zaal met zijn branie.

In *Alle Dagen* houdt hij de concentratie en de lijn van zijn verhaal vast. Zijn grappen, zelfs zijn platte, zijn van hoog niveau. En hij ontroert, vooral in de liedjes over de man die met zijn eigen lijf geen raad weet en over de foto in de schoenendoos van dat kleine ventje, dat hij zelf is.

In het donker, aan het slot van de avond, hakt Groenendijk ook nog een knoop door. Hij hakt met gevoel voor humor en drama. Mooier kun je het nauwelijks bedenken.

Patrick van den Hanenberg